

První kapitola

*Katka sleduje přehlídku štěňat. Jsou tak roztomilá!
A jak dovádějí! Každé z nich vesele vrtí ocáskem
a hledí na ni s nadějí v očích.*

Je tu pudlík a labradorský retrívr.

*Nechybí ani dalmatin a buldok. Tamhle poska-
kuje německý ovčák a whippet. Štěňata se prome-
nádují v dlouhé řadě jedno za druhým.*

Bylo čtvrtední odpoledne a Katka už zase přes den snila, jak mívala ve zvyku. Opírala se v parku o kmen stromu a měla zavřené oči.

Přehlídka skončila. Teď si všechna štěňata před Katkou hrají a dovádějí. Huňatý pomeranian s droboučkými tlapkami pobíhá v kruzích kolem štěněte baseta s povislýma ušima. West Highland teriér a malý boxer jeden druhého pronásledují po trávníku. Štěně erdelteriéra honí svůj ocásek a točí se stále dokola.

„Jedno si vyber, Katko,“ vyzve ji maminka.

„Ano,“ přidá se tatínek. „Které bys chtěla?“

„Katko?“ volá čísi hlas.

„Které štěňátko by se ti líbilo? Ten rozkošný shih-tzu, co má čumáček jako černý knoflík? Anebo bys radši toho německého ovčáka, který válí sudy v trávě? Nebo toho hravého novofoundlandana s kulatým bříškem?“

„Kačenko?“ Byla to Mája. „Prober se, Katko!“

Nádherný sen skončil a holčička otevřela oči. Katka milovala psy víc než cokoliv jiného na celém světě, ale *ve skutečnosti* jí rodiče nedovolili mít vlastní štěně. Tvrдили, že nemají dost času, aby se o ně mohli starat.

Katce to skoro nevadilo, protože teta Jana si otevřela psí salon a hotel Veselé ocásky. Teta o pejsky pečuje a její pomocník Tonda zvedá telefony a zapisuje objednávky. Ve psím salonu bývá hodně rušno. Vlastně má u lidí i psů takový úspěch, že teta Jana často potřebuje pomoci se štěnaty. Dobře ví, jak Katka a její kamarádky malé pejsky zbožňují, proto spoléhá na to, že jí s nimi pomohou.

„Pojď už, Katko!“ vykřikne Mája ze dveří domu, kde bydlí Gábina. Katka, Mája a Gábina sem přišly rovnou ze školy.

Gábina má takové štěstí, pomyslela si Katka, když přecházela ulici. Bydlí hned proti parku.

Katka milovala park během všech ročních období. Neexistuje lepší místo, kde si můžete hrát se štěňaty!

„Proč jsi na nás chtěla čekat venku? Copak ti nebyla zima?“ zeptala se Mája. Zachvěla se a zastrčila si ruce do kapes. „Nech mě hádat. Potřebovala ses trochu zasnít, že, Kačenko?“

Katka se zakřenila a zakoulela očima. Mája ji tak dobře zná! Ví, že Katka snila o tom, že má vlastní štěňátko. Dále Mája považuje za hrozně legrační, že holčička, která tolik zbožňuje pejsky, se jmenuje Kačka, jak se někdy doma říká Kateřinám. Proto si ji přejmenovala na Kačenu.

Katce to nevadí. Mája ji jenom dobromyslně škádlí. Kromě toho je na Kačenu zvyklá. Mája ji tak oslovuje téměř od chvíle, kdy obě začaly mluvit. Tak dlouho se přátelí. Ani si nevzpomínají na dobu, kdy se neznaly. Každá sice bydlí na jiném konci města, ale kdysi docházely do jedné

mateřské školky. Hrály spolu fotbal. A do letošního roku dokonce chodily do stejné třídy.

Líbí se jim stejné věci, a především obě milují psy. A teď si obě oblíbily novou spolužačku Gábinu.

„Super, vyřízeno!“ hlásí Gábina a vyběhne z domu. Zaklapne za sebou dveře. Gabriela se do města přistěhovala na podzim a chodí s Katkou do smíšené třídy čtvrtáků a pátáků. Chvíli trvalo, než se Katka a Mája s Gábinou skamarádily, ale zjistily, že je hodná a trochu plachá. A stejně jako ony má ráda psy.

„Tak co ti řekla maminka, Gábino? A co na to vaši, Májo?“ vyzvídala Katka. „Můžete se mnou jít do Veselých ocásků?“

V poledne teta Jana zatelefonovala Katce domů. Byla tam také Mája, protože ty dvě spolu chodí na oběd. Každá bydlí na jiném konci města a v přípravě oběda se střídají. Teta Jana se zeptala,

jestli by Katka a její kamarádky mohly po škole přijít k Veselým ocáskům. Chtěla s děvčaty mluvit o novém štěněti, které hlídá.

Katčina maminka své dceři odpolední návštěvu psího salonu dovolila, ale Mája své mámě zavolat nestihla, protože musely pospíchat zpátky do školy. Proto po skončení vyučování zamířily k domu, kde bydlí Gábina, aby se kamarádka dovolila rodičů. A Mája si potřebovala zatelefonovat.

„Mamka mi to dovolila!“ smála se Gábina.

„Co ty, Májo?“ starala se Katka. „Můžeš s námi?“

„Že váháš!“ radovala se Mája.

Katka, Mája a Gábina se vzájemně plácly do dlaní a Mája si stáhla rukavice a čepici. „Jdeme, silná trojko. Práskněte do koní, ať jsme tam dřív!“

Děvčata zamířila k Veselým ocáskům, ale ušly jenom pár kroků, když Gábina vykřikla: „Hej! Co vtip dne? Po škole jsme měly napilno a ty jsi nám neprozradila odpověď, Katko.“

Každé ráno Katka položila svým kamarádkám vtipnou otázku, ale na odpověď si musely počkat.

„Propána!“ zakvílela Mája, „Gábino, já ji snad ani nechci slyšet. Aby to se mnou nesešlo. Ty to vydržíš?“ Schválně si uvázala šátek přes uši.

„Správná připomínka,“ přikývla Gábina a schovala si uši pod nízko naraženou čepici.

„Moc legrační,“ ušklíbla se Katka. „Ten vtip zněl: ‚Jak se říká teriérovi, který se právě vrátil z operace, protože už nechtěl být teriérem?‘“ Mája a Gábina předstíraly, že nic neslyší.

